

EGYENLŐ BÁNÁSMÓD HATÓSÁG

Ügyiratszám: EBH/95/17/2018
(Előzményi szám: EBH/621/2017)
Előadó:

Az Egyenlő Bánásmód Hatóság (a továbbiakban: hatóság) kérelmező (a továbbiakban: kérelmező) kérelme alapján a ügyvéd által képviselt Agárdi Gyógy- és Termálfürdő Üzemeltető és Szolgáltató Zrt. (2484 Agárd, Fürdő tér 1.) eljárás alá vonttal (a továbbiakban: eljárás alá vont) szemben az egyenlő bánásmód követelményének megsértése miatt indított eljárásban az alábbi

HATÁROZATOT

hozta:

A hatóság megállapítja, hogy az eljárás alá vont szolgáltató a kérelmezővel szemben megsértette az egyenlő bánásmód követelményét és egészségi állapoton alapuló közvetlen hátrányos megkülönböztetést valósított meg.

A hatóság megtiltja a jogsértő magatartás jövőbeni tanúsítását.

A hatóság továbbá elrendeli a jogerős és végrehajtható - az eljárás alá vont adatainak kivételével anonimizált - határozatának nyilvános közzétételét 30 napra, az eljárás alá vont www.agarditermal.hu internetes oldalán - a nyitólapról közvetlenül elérhető módon - és a hatóság www.egyenlobanasmod.hu internetes oldalán.

Fentiekén túl a hatóság az eljárás alá vont szolgáltatóval szemben 300.000,- Ft, azaz háromszázezer forint bírságot szab ki, melyet az eljárás alá vont a határozat kézbesítésétől számított 30 napon belül köteles megfizetni a központosított bevételek 10032000-01040401-000000000 számú beszedési számlájára történő átutalással.

Az eljárásban a hatóság 4.304,- Ft, azaz négyezer-háromszáznégy forint - útiköltségből származó - eljárási költséget állapított meg, amelyet az eljárás alá vont szintén a határozat kézbesítésétől számított 30 napon belül köteles megfizetni, a hatóság 10032000-00288413-000000000 számú, Magyar Államkincstárnál vezetett számlájára történő átutalással.

A határozat ellen a közigazgatási eljárás keretében fellebbezésnek helye nincs, azonban a döntés bírósági felülvizsgálata kezdeményezhető.

A határozattal szembeni közigazgatási pert a kézbesítéstől számított 30 napon belül a Fővárosi Törvényszéknek címzett, de az Egyenlő Bánásmód Hatóságnál 3 példányban, írásban benyújtott kérelemmel lehet kérni. A Fővárosi Törvényszék előtt a jogi képviselő kötelező. A bíróságtól az ügyben tárgyalás tartása kérhető.

A jogi képviselővel eljáró fél a kérelmet az űrlapbenyújtás támogatási szolgáltatás igénybevételével köteles benyújtani az Egyenlő Bánásmód Hatóság EBH Hivatali Kapuján (KRID: 101221969) keresztül.

Indokolás

A kérelmező 2017. november 20-án – a hatóság egyenlőbánásmód-referensén keresztül – a hatósághoz érkezett kérelmében előadta, hogy 2012 márciusa óta sztómazsákkal él. 2017. szeptember 17-én a kérelmező az élettársával megjelent az eljárás alá vont által üzemeltetett Agárdi Gyógy- és Termálfürdőben, ahol mindketten bementek a melegvizes medencébe. A kérelem szerint azonban kb. 15 perc elteltével az eljárás alá vont két alkalmazottja felszólította a kérelmezőt, hogy hagyja el a medencét, mert egy másik vendég panaszkodott a „sztómaviselése” miatt. Az alkalmazottak ugyanakkor a kérelmezőnek felajánlották, hogy visszafizetik a belépőjegy árát. A kérelmező tudomása szerint erre az intézkedésre az egyik vezető adta az utasítást. A kérelmező álláspontja szerint az eljárás alá vont azzal, hogy az általa üzemeltetett fürdőben megtagadta tőle a szolgáltatás nyújtását, egészségi állapota miatt vele szemben megsértette az egyenlő bánásmód követelményét.

2017. december 8-án a kérelmező - a hatóság hiánypótlási felhívására - becsatolta a Kórház – Rendelőintézet által kiadott zárójelentést, miszerint 2012. március 20-án őt a végbél rosszindulatú daganata miatt megműtötték. A műtét során végeleges bélkihelyezésre (sztóma) került sor. A kérelmező csatolta a háziorvosa által kiállított, 2017. november 9-én kelt igazolást is, amely szerint a kérelmező 2012. március 21. óta sztómazsákokat visel, és az állapota véglegesnek tekinthető.

Fentiek alapján a hatóság 2017. december 15-én eljárást indított az eljárás alá vont szolgáltatóval szemben, egyben nyilatkozattételre hívta fel.

A hatóság 2017. december 28-án vette kézhez az eljárás alá vont vezérigazgatójának a nyilatkozatát.

A vezérigazgató ebben előadta, hogy a kérelmező 2017. szeptember 17-én, vasárnap járt az eljárás alá vont által üzemeltetett fürdőben, amikor a szolgálatban lévő szaunamester és animátor telefonon felhívta a marketing-, és értékesítési vezetőt azzal, hogy a kérelmező „feltűnő kóros elváltozással sztómazsákkal”, illetve utcai ruházatban, azaz pólóban ment be a medencébe fürdeni. A marketing-, és értékesítési vezető azt az utasítást adta a szaunamesternek, hogy kérje meg a kérelmezőt a medence elhagyására. Ennek okaként a vezérigazgató előadta, hogy utcai ruházatban a fürdőzés nem megengedett, másrészt pedig hivatkozott a *közfürdők létesítésének és üzemeltetésének közegészségügyi feltételeiről szóló 37/1996. (X. 18.) NM rendeletre* (a továbbiakban: NM rendelet), miszerint közfürdőt nem látogathat feltűnő vagy nagy kiterjedésű kóros elváltozással járó betegségben szenvedő személy. Az eljárás alá vont értelmezése szerint a vizes, testre feszülő póló, amely alatt jól kivehetően látszik a sztómazsák, feltűnő jelenségnek minősül.

A vezérigazgató úgy nyilatkozott, hogy amire a fenti telefonhívást követően az éppen szolgálatban lévő és egy másik szaunamester odamentek a kérelmezőhöz azért, hogy a medence elhagyására kérjék, a kérelmező már a medencén kívül, a medencetérben tartózkodott. Mivel az eljárás alá vont a helyzetet minél diszkrétebben, empatikusan és rugalmasan szeretne volna kezelni, az alkalmazottak felajánlották a kérelmezőnek, hogy a

kérelmező és élettársa számára a belépőjegy árát visszatérítik. Ezen túl felajánlották a kérelmezőnek azt is, hogy „a medence szélén az érintett testrészen kívüli, alsó testtájékát fűrdőztetheti”. A vezérigazgató nyilatkozata szerint a kérelmező ezt követően nem fűrdőzött, hanem a medencetérben tartózkodva megvárta az élettárását, az eljárás alá vont belépőjegyvisszatérítési ajánlatával pedig nem kívánt élni.

A hatóság 2018. január 11-én megkereséssel él az emberi erőforrások minisztere felé. A megkeresésében a hatóság az NM rendelet 4. § (1) bekezdés b) pontjának (a közfűrdő szolgáltatásait igénybe vevő személyek {a továbbiakban: fűrdővendég} egészségének és testi épségének védelme érdekében a közfűrdőt nem látogathatja a görcsös állapottal, eszméletvesztéssel járó, illetve feltűnő vagy nagy kiterjedésű kóros elváltozással járó betegségben szenvedő személy) az értelmezésével kapcsolatban.

A hatóság 2018. február 26-án vette kézhez az Emberi Erőforrások Minisztériuma egészségügyért felelős államtitkárának az állásfoglalását.

Az ebben foglaltak szerint az NM rendelet 4. § (1) bekezdés b) pontjának az értelmezése során elsősorban azt érdemes figyelembe venni, hogy a feltűnő vagy nagy kiterjedésű kóros elváltozás egy fennálló betegséghez köthető vagy egy adott betegség következményeként visszamaradt elváltozás. Egy adott betegség következményeként visszamaradt elváltozással élő személyek (például égési sérülést szenvedett, vagy végtagját veszített gyógyult személyek) esetén - amennyiben e személyek gyógyulnak tekinthetők - ugyanis a fenti előírás nem alkalmazható. Így „a sztómazsákkal élő emberek egy részénél egy korábban fennálló betegség után visszamaradt állapotról beszélhetünk, így rájuk szintén nem alkalmazható a fenti előírás”.

Előzőeken túl az államtitkár állásfoglalásában kiemelte, hogy a sztómazsák használata kockázatot jelenthet, mivel fennállhat annak a lehetősége, hogy a zsákból széklet kerül a fűrdővízbe, ami a víz elszennyeződését okozhatja. Amennyiben pedig ilyen esemény történik, a közfűrdő üzemeltetője köteles gondoskodni az NM rendelet előírásainak megfelelő minőségű fűrdővíz biztosításáról a fűrdővíz leengedésével, illetve fertőtlenítéssel. A sztómazsákkal való fűrdőzés kockázatának a mértéke ugyanakkor nagyban függ az érintett személy sztómazsákkal kapcsolatos ismeretétől, felelősségteljes hozzáállásától, illetve viselkedésétől. Az érintett személy felelőssége annak biztosítása, hogy az orvosok által ajánlott úszás vagy vízben végzett testmozgás alatt a fűrdővíz szennyeződése ne fordulhasson elő egyrészt például jó minőségű sztómazsák és sztómadugó vagy sztómasapka használatával, másrészt a zsák szakszerű, tökéletes zárást biztosító felhelyezésével. Szintén az érintett személy felelős magatartásával valósítható meg, hogy a sztómazsák diszkrétan, a fűrdőruházat alatt legyen, így biztosítva, hogy a fűrdőzéssel kapcsolatos komfortérzet a többi fűrdővendég esetében ne sérüljön.

2018. január 12-én a hatóság a kérelmezőnek megküldte az eljárás alá vont vezérigazgatójának a fenti nyilatkozatát.

2018. január 22-én a hatóság által kézhez vett válasziratában a kérelmező előadta, hogy nem „feltűnő utcai ruhában” tartózkodott a medencében, hanem abban az öltözékben (úszónadrág, fehér színű, ujjatlan pamut póló), amelyben 2013 óta látogatja az eljárás alá vont által üzemeltetett fűrdőt. A kérelmező megjegyezte, hogy mindez a 2017. szeptember 17-én történtekig a fűrdő vezetését és a látogatók közösségét nem zavarta. A kérelmező a fűrdőben használt öltözékéről fényképfelvételt csatolt. Előadta továbbá, hogy ebben az öltözékben a

sztómazsák legfeljebb annyira látható mint egy kitüremkedett sérv. Továbbá megjegyezte, hogy az eljárás alá vont alkalmazottai részéről a medence elhagyására való felszólítás nem volt diszkrét, ugyanis őt mindenki előtt, hangosan szólították fel a távozásra. Ugyanakkor több vendég is jelezte a kérelmezőnek, hogy a vele történeteket ne hagyja annyiban.

A kérelmező – nyilatkozata szerint – minden fürdőzés alkalmával a kifejezetten e célra kifejlesztett ún. sztómadugót használja, amely sem szagot, sem pedig más kellemetlen vagy fertőző anyagot nem enged át és a sztómazsáknál kisebb.

A kérelmező végül kitért arra is, hogy a belépőjegy árát – az eljárás alá vont nyilatkozatával ellentétben – végül visszafizették.

A hatóság az ügyben 2018. március 27-én tárgyalást tartott.

A kérelmező a tárgyaláson a hatóságnak átadta az általa használt, típusú sztómazsák, illetve típusú sztómadugó leírását és a tárgyaláson is megerősítette, hogy rendszerint a sztómazsákot, fürdésnél pedig a sztómadugót használja. A kérelmező a tárgyaláson elmondta azt is, hogy vastagbél-daganat miatt műtötték meg és e műtétet követően kell sztómazsákot viselnie.

Az eljárás alá vont képviselőjében eljáró ügyvéd a tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy – a kérelmező állításával ellentétben – nincs tudomása arról, hogy a kérelmezőnek visszatértették a belépőjegy árát. Az egészségügyért felelős államtitkár által kiadott, az NM rendelet értelmezéséről szóló állásfoglalással kapcsolatban kifejezte azon álláspontját, miszerint az alapján sem egyértelmű, hogy a rendelet kizárja-e a szolgáltatásból a kérelmezőt. Az ügyvéd lényeges körülményként hivatkozott arra, hogy az adott betegség, így a kérelmező betegsége fertőzésveszélyt jelenthet. Az eljárás alá vont szolgáltatónak ugyanis ezt a körülményt is vizsgálnia kell a szolgáltatásból való kizárással kapcsolatos döntés meghozatalakor. Az ügyvéd álláspontja szerint az eljárás során a tárgyalásig keletkezett iratok alapján arra lehetett következtetni, hogy a kérelmező a fürdőben sztómazsákot (nem pedig sztómadugót) viselt. Ezzel kapcsolatban megjegyezte, hogy a kérelmező arra vonatkozóan semmilyen iratot sem csatolt, hogy az általa használt eszköz lehetővé teszi-e a fürdőhasználatot. Az ügyvéd tudomása szerint a kérelemben sérelmezett eset megtörténtekor az eljárás alá vont alkalmazottai is kérték a kérelmezőtől, hogy mutasson be olyan iratot, amely igazolja, hogy fertőzésveszély nélkül használhatja a fürdőt. A kérelmező azonban ilyen iratot a tárgyalás napjáig sem csatolt. Az előzőekkel kapcsolatban megjegyezte, hogy nincs tudomása arról sem, hogy a kérelmező által becsatolt, a hatóság által zártan kezelt, a kérelmező egészségi állapotára vonatkozó iratokban szerepel-e arra vonatkozó információ, hogy a kérelmező a sztómazsákkal fertőzésveszély nélkül használhatja a fürdőt. Fentiekben túl az ügyvéd hivatkozott arra is, hogy a kérelmező által a fürdőben viselt eszköz feltűnő jelenségnek minősül és ilyen esetekben a fürdő használata az eljárás alá vont működési szabályzata és házirendje szerint is tilos. Az ügyvéd hivatkozott arra az esetre is, amikor pelenkás gyermekek viszik igénybe a fürdőt. Ezzel kapcsolatban elmondta, hogy ilyen az esetben az eljárás alá vont nem csupán úszópelenka, hanem speciális úszónadrág viselését is előírja a fertőzésveszély kizárása érdekében.

A hatóság a tárgyaláson tanúként hallgatta meg-t, aki 2014. december 1. óta a kérelmező háziorvosa.

A tanú (házi orvos) tudomása szerint sztómazsákkal igénybe lehet venni közfürdőt, amennyiben pedig az érintett személy sztómadugót használ, „ez már maximális védelmet jelenthet a fertőzésveszély szempontjából”. Elmondása szerint a sztómadugó biztonságosabb a közfürdőben, mert nagyobb védelmet nyújt a fertőzésveszéllyel szemben. A tanúnak ugyanakkor nem volt tudomása arról, hogy speciális ruházatra lenne szükség a fürdő használatakor. A tanú továbbá úgy nyilatkozott, hogy a sztómazsákkal élők esetében javasolt az úszás mint mozgásforma. A kérelmezővel kapcsolatban elmondta, hogy tájékozott a sztómaviseléssel kapcsolatban és felelősségteljesen kezeli a sztómazsákját. Elmondta továbbá azt is, hogy a kérelmezőnek semmilyen más betegsége nincs. A tanú úgy nyilatkozott, hogy a kérelmező egy korábban fennálló betegségből visszamaradt állapot miatt visel sztómazsákot, és ez az állapot egész életében fenn fog állni. A tanúnak - a kérelmező elmondása alapján - tudomása volt arról, hogy a kérelmező több alkalommal is volt az eljárás alá vont által üzemeltetett fürdőben és ezen alkalmakkor semmilyen probléma sem merült fel.

A tanú (házi orvos) - az ügyvéd kérdésére válaszolva - elmondta, hogy a sztómával való együttélés speciális állapot és amikor - a kérelmezőéhez hasonlóan - valamilyen speciális állapottal élő beteggel találkozik, annak teljes körűen utána néz a szakirodalomban. A tanú továbbá úgy nyilatkozott, hogy mint orvos számára felismerhető, hogy egy adott személy milyen gyógyászati segédeszközt visel, azonban egy laikus számára nem biztos, hogy megállapítható. Az orvos álláspontja szerint ugyanakkor viszonylag jól elkülöníthető a sztómazsák a sztómadugótól. A sztómazsák ugyanis a hasfal szintjéből kitüremkedő zsákforma, a sztómadugó pedig a nyílás lezárására szolgáló eszköz. A tanú tudomása szerint a sztómadugó mérete a sztómazsákhoz képest kisebb. Ez utóbbihoz a kérelmező hozzátette, hogy a sztómadugó egy kb. 10-12 cm átmérőjű szilikon lap. Az ügyvéd kérdésére a tanú megerősítette, hogy nincs tudomása olyan speciális ruháról, amely azt szolgálná, hogy fürdéskor ne látsszon a sztómazsák és egyben megakadályozza a fertőzésveszélyt. A tanú nem látott analógiát a székletüket tartani nem tudó pelenkás gyermekek és a kérelmező között abból a szempontból, hogy esetükben mekkora fertőzésveszélyt jelent a közfürdők látogatása. A tanú ugyanis a székletüket tartani nem tudó kisgyermekek esetében inkább nem javasolná a közfürdő látogatását, „azonban kérelmezőre ez nem vonatkozik, mert biztonságosan használja a sztómazsákját, illetve a sztómadugót”.

A tárgyaláson a hatóság tanúként hallgatta meg-t az eljárás alá vont által üzemeltetett fürdő marketing,- és értékesítési vezetőjét is.

A 2017. szeptember 17-én történetekkel kapcsolatban a tanú (a marketing-, és értékesítési vezető) elmondta, hogy mivel a szóban forgó nap hétfővégre esett, nem tartózkodott a fürdőben, telefonon azonban elérhetőnek kellett lennie. Ezen a napon szaunamester és animátor telefonon felhívta őt azzal, hogy egy vendég jelezte felé, hogy a kérelmező sztómazsákkal tartózkodik a medencében. A tanú arra kérte a szaunamestert, kérdezze meg a kérelmezőtől, hogy rendelkezik-e valamilyen engedéllyel vagy orvosi papírral arról, hogy sztómazsákkal is látogathatja a fürdőt. Mivel a kérelmező nem tudott ilyen iratot bemutatni, ezért a fürdő elhagyására kérték, illetve felajánlották neki, hogy a belépőjegy árát visszatérítik.

A tanú által elmondottakra reagálva a kérelmező úgy nyilatkozott, hogy 2017. szeptember 17-én kb. „a 20 vagy 30-ik alkalommal” látogatta meg az eljárás alá vont által üzemeltetett fürdőt. A kérelmező valamennyi fürdőzés alkalmával viselt pólót, illetve sztómadugót használt, amikor a medencébe ment. Előadta továbbá, hogy a fent hivatkozott napon tőle

senki sem kérdezte, hogy rendelkezik-e orvosi irattal arról, hogy az ő állapotában is látogathatja a fürdőt.

A fentiekkel kapcsolatban a tanú (a marketing-, és értékesítési vezető) úgy nyilatkozott, hogy a panaszolt esetet megelőzően nem érkezett felé olyan jelzés, hogy bárki pólóban és sztómazsákkal fürdőzött volna. Kifejtette továbbá, hogy a póló viselése is probléma volt, ugyanis utcai ruhában nem lehet gyógyfürdőben fürdőzni. A pamut póló ugyanis a tanú álláspontja szerint utcai ruhának minősül, ami elkülönítendő a „fürdőzésre alkalmas ruhaneműktől”. A tanú szerint továbbá a kérelmező esetében nem volt indokolt a póló viselete, ugyanis léteznek olyan fürdőnadrágok, amelyeket kifejezetten sztómával élők számára készítenek.

A tanú a fentiekkel kapcsolatban hivatkozott az NM rendeletre, illetve arra, hogy az esetet követően megkereste a Fejér megyei Kormányhivatal Székesfehérvári Járási Hivatala Hatósági Főosztály Népegészségügyi Osztályát, amely a tanú szerint megerősítette az eljárás alá vont azon álláspontját, hogy a kérelmező esetében helyesen, a közfürdőkre vonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek, azaz az NM rendeletben foglaltaknak megfelelően járt el.

A fentiekkel kapcsolatban a kérelmező elmondta, hogy felvette a kapcsolatot a sztómazsákot gyártó céggel, akik arról tájékoztatták, hogy póló nélkül is igénybe vehetné a közfürdők által nyújtott szolgáltatásokat.

A tanú végül úgy nyilatkozott, hogy abban az esetben látogathatja a kérelmező a fürdőt, ha orvosi iratot mutat be az állapotáról, valamint megfelelően eltakarja a sztómáját, vagyis hordja a sztómával élő betegek számára készített speciális fürdőnadrágot.

A hatóság a tárgyaláson tanúként hallgatta meg szaunamester és animátort.

A 2017. szeptember 17-én történekkel kapcsolatban a tanú (a szaunamester és animátor) elmondta, hogy az egyik fürdővendég jelezte neki, hogy a kérelmezőnek sztómazsákja van, ami a vendég álláspontja szerint fertőzésveszélyt jelent. A tanú ezt követően felhívta a marketing-, és értékesítési vezetőt. A telefonbeszélgetés során a marketing- és értékesítési vezető azt kérte a tanútól, hogy kérje meg a kérelmezőt, menjen ki a medencéből vagy pedig üljön ki a medence szélére úgy, hogy csak az alsó végtagjai érhetnek be a vízbe. „Amennyiben ez nem lehetséges, akkor visszafizetjük a belépő árát.” Előzőeken túl a marketing-, és értékesítési vezető megkérte a tanút, hogy kérjen a kérelmezőtől igazolást arra vonatkozóan, hogy sztómazsákkal fürdőzhet-e a medencében. A telefonbeszélgetést követően a tanú félrehívta a kérelmezőt és tájékoztatta őt a fentiekről, valamint megkérte arra, hogy ne használja a medencét vagy „csak oldalról”, ha pedig ez neki nem felel meg, akkor visszafizetik a belépőjegy árát. A tanú ugyanakkor nem emlékezett arra, hogy megkérte-e a kérelmezőt annak orvosi papírokkal történő igazolására, hogy a sztómájával fürdőzhet. A tanú nyilatkozata szerint a telefonbeszélgetés során a marketing-, és értékesítési vezető nem említette neki, hogy a kérelmezőnek speciális fürdőnadrágot kellene viselnie.

A fenti intézkedések megtételével kapcsolatban a tanú a fürdő belső szabályzatára, valamint a házirendjére hivatkozott, ez utóbbival kapcsolatban arra, hogy az a gyermekek számára speciális fürdőnadrág viselését írja elő. Ez a - hagyományos pelenkánál jobban záró és biztonságosabb - fürdőnadrág a fürdőben megvásárolható.

Fentiekén túl a tanú – az ügyvéd kérdésére – elmondta, hogy a fent hivatkozott napon a kérelmező úszónadrágot és fehér pólót viselt. Mivel a póló átázott, „látszódott, hogy valami kitüremkedik”, ami a tanú számára „feltűnő” volt.

Az előzőekhez a kérelmező hozzátette, hogy ő maga nem észlelte, hogy egy másik vendég kifogásolta, hogy a medencében tartózkodik. Amikor azonban a panaszolt eseményeket követően kiment telefonálni, több vendég is megkérdezte tőle, hogy mi történt.

Az eljárás alá vont jogi képviselője 2018. április 5-én az ügy irataihoz csatolta az eljárás alá vont által üzemeltetett fürdő házirendjét, üzemeltetési szabályzatát, valamint a Fejér Megyei Kormányhivatal Székesfehérvári Járási Hivatala Hatósági Főosztály Népegészségügyi Osztályának az eljárás alá vont marketing,- és értékesítési vezetője megkeresésére adott tájékoztatását.

A 2013. június 1-jén hatályba lépett házirend 8. pontja lényegében átvette az NM rendelet 4. § (1) bekezdésében foglaltakat, így tartalmazza, hogy a fürdőt nem látogathatja feltűnő vagy nagy kiterjedésű kóros elváltozással járó betegségben szenvedő személy. A házirend 12. pontja szerint a gyermekek a medencéket szükség szerint speciális úszónadrág, vagy úszópelenka és fürdőnadrág együttes használata mellett vehetik igénybe. A házirend 15 pontja értelmében utcai ruhában nem szabad a fürdő szolgáltatásait használni. A 13. pont szerint pedig, aki a házirend rendelkezéseinek a betartását nem vállalja vagy figyelmeztetés ellenére nem tartja be, attól a szolgáltatás megtagadható.

A 2008. szeptember 9-én kelt üzemeltetési szabályzat hivatkozási alapként nevesíti az NM rendeletet. Tartalmazza, hogy a fürdő „gyermekrésze” speciális pelenkával vehető igénybe. A szabályzatnak „A fürdővendégekkel kapcsolatos biztonsági követelményekről” szóló 3.2.4. pont 3.2.4.3. pontja pedig az NM rendelet 4. § (1) bekezdésének a szó szerinti átvétele.

A Székesfehérvári Járási Hivatal Népegészségügyi Osztályának a tájékoztatása szerint az a tény, hogy a fürdőzni kívánó személy sztómazacskót visel, közegészségügyi szempontból még nem feltétlenül indokolja az igénybevétel kizárását, tekintettel arra, hogy léteznek olyan sztómazáró-sapkák, amelyeket, ha beteg felhelyez, hermetikusan lezárja a sztómányílást. Abban az esetben, ha a sztómazacskó viselése mellett a látogató valamely, az NM rendelet 4. § (1) bekezdése által nevesített betegségben (például lázas, fertőző betegség) szenved, illetve ittas, bódult állapota ezt indokolja, valamint a kóros elváltozás feltűnő (például a sztómát nem takarja fürdőruha, fürdődressz, jól látható a sztómazacskó), a fürdő látogatását a fürdő üzemeltetője jogszabályi felhatalmazás alapján, a fürdő üzemeltetési szabályzatában megtilthatja. Továbbá a fürdő üzemeltetője a fürdő igénybevételének fenti szabályait házirendben rögzítheti.

Az eljárás során - különös tekintettel a tárgyalásra - mindkét fél kifejezte nyitottságát egyezség megkötésére, ezért a 2018. március 27-én tartott tárgyaláson a hatóság 15 napos határidővel felhívta a feleket arra, hogy a közöttük folyó egyezségkötési tárgyalások eredményéről a hatóságot tájékoztassák. Mivel a hatósághoz még 2018. április 17-én sem érkezett az egyezségkötési tárgyalások eredményéről szóló nyilatkozat, a hatóság ügyintézője telefonon megkereste az eljárás alá vont jogi képviselőjét. E beszélgetés alkalmával az ügyvéd az ügyintézőt arról tájékoztatta, hogy a felek közötti egyezségi tárgyalások eredményesen zajlanak és várhatóan annak a hétnek a végéig aláírják az egyezséget. Az ügyintéző ugyanakkor arra kérte az ügyvédet, hogy határidő-hosszabbítás iránti kérelmet terjesszen a hatóság elé. Tekintettel arra, hogy 2018. május 7-ig aláírt egyezségi szöveg és határidő-

hosszabbítás iránti kérelem sem érkezett a hatósághoz, a hatóság ügyintézője ismét megkereste telefonon az ügyvédet. Az ügyvéd az ügyintézőt ez esetben is arról tájékoztatta, hogy az egyezségkötés folyamatban van. Az ügyintéző kérésére, 2018. május 8-án az ügyvéd további 15 napos határidő biztosítására vonatkozó kérelmet terjesztett a hatóság elé. Ennek kézhezvételét követően a hatóság ügyintézője telefonon megkereste a kérelmezőt azzal kapcsolatban, hogy a póthatáridő biztosításához hozzájárul-e. E beszélgetés során a kérelmező elmondta, hogy a 2018. március 27-én tartott tárgyalás óta őt az ügyvéd, illetve a fürdő egy alkalommal sem kereste, semmilyen formában nem vették fel vele a kapcsolatot. Erre tekintettel a póthatáridő biztosításához nem járul hozzá és a továbbiakban már nem szeretne az eljárás alá vonttal egyezséget kötni. 2018. május 9-én a hatóság tájékoztatta az eljárás alá vont képviselőjét arról, hogy – a kérelmező hozzájárulásának a hiányában – nem áll módjában további 15 napos határidőt biztosítani. Tájékoztatta továbbá, hogy erre tekintettel az eljárást folytatja, így amennyiben az ügygel kapcsolatban bármilyen nyilatkozatot kíván még tenni vagy bizonyítékot becsatolni, azt az erről szóló értesítéstől számított 3 napon belül tegye meg.

Az ügyvéd 2018. május 24-én töltötte le - az E-papír szolgáltatás igénybevételével - a hatóság fenti tájékoztatását, illetve felhívását, amelyre 2018. május 28-án küldte meg válasziratát. A jogi képviselő ebben összefoglalta a jelen eljárásban az álláspontja szerint megállapítható tényállást, ennek körében úgy fogalmazott, hogy a kérelmező „sztómazsákot vagy sztómadugót viselve” vette igénybe a fürdő szolgáltatását. Előadta továbbá, hogy a kérelmező háziorvosának a hatóság előtti eljárásban történő tanúkénti meghallgatásáig „nem volt arra nézve semmilyen információ, hogy a kérelmező fertőzésveszély okozása nélkül használhatja-e a közfürdőt”. Ezzel kapcsolatban megjegyezte, hogy a háziorvosnak is tájékozódnia kellett, „mert a kérelmező sztómazsák viselésével összefüggő betegségét nem ő kezeli”. Az ügyvéd hivatkozott arra, hogy a kérelmező által viselt fürdőruházat nem volt alkalmas arra, hogy a kérelmező a sztómadugót, vagy sztómazsákot diszkréten, a többi fürdőző vendég komfortérzetének megsértése nélkül viselje. A viselt eszköz ugyanis észrevehető, látható, felismerhető volt. Az ügyvéd álláspontja szerint ezt támasztja alá az is, hogy az éppen szolgálatban lévő szaunamester és animátor egy másik fürdővendég panasa alapján kezdett intézkedni, aki felismerte a kérelmező által viselt eszközt. Az ügyvéd olyan fotókat is becsatolt, amelyekkel kapcsolatban megjegyezte, hogy azokon olyan fürdőruházat látható, amelynek a használatával lehetséges a sztómazsák vagy sztómadugó diszkrét viselése. Az ügyvéd a képekhez egyéb magyarázatot nem fűzött. Az egyik képen egy körülbelül a mellkas közepéig feljövő széles rugalmas öv látható, a másikon pedig egy férfi, aki ezt a ruhadarabot a hagyományos fürdőnadrágja alatt viseli.

Az ügyvéd kifejtette azon álláspontját is, miszerint a vonatkozó jogszabályok, valamint a Székesfehérvári Járási Hivatal Népegészségügyi Osztályának a tájékoztatása, illetve az EMMI egészségügyért felelős államtitkárának az állásfoglalása szerint az eljárás alá vont jogosult volt egyrészt fertőzésveszély gyanúja esetén megkérni a kérelmezőt a medence elhagyására, másrészt pedig abban az esetben is jogosult lett volna rá, ha fertőzésveszély nem állt volna fenn, de a sztómazsák viselése a többi fürdővendég komfortérzetét sértette. Az ügyvéd álláspontja szerint a sztómazsák diszkrét viselésének az elmulasztása miatt az eljárás alá vont a jogszabályok, valamint a saját szabályzatának a betartásával jogszerűen járt el a panaszolt esetben. A jogi képviselő végül úgy nyilatkozott, hogy „az intézkedésre nem a kérelmező betegsége miatt került sor, hanem a többi vendég komfortérzetének biztosítása érdekében, mely a kérelmező részéről is megvalósítható lett volna, megfelelő, akár a fenti képeken látható fürdőruházattal.”

A hatóság az alábbi vonatkozó jogszabályi rendelkezések figyelembevételével hozta meg döntését:

Az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Ebktv.) 14. § (1) a) pontja szerint a hatóság kérelem alapján vizsgálatot folytat annak megállapítására, hogy megsértették-e az egyenlő bánásmód követelményét.

Az Ebktv. 17. §-a úgy rendelkezik, hogy az egyenlő bánásmód követelményének érvényesülését vizsgáló hatósági eljárás akkor indítható meg, ha a jogsértésről való tudomásszerzéstől számított egy év, és a jogsértés bekövetkezésétől számított három év még nem telt el.

Az Ebktv. 5. § b) pontja alapján az egyenlő bánásmód követelményét köteles megtartani, aki az ügyfélforgalom számára nyitva álló helyiségeiben szolgáltatást nyújt vagy árut forgalmaz.

Az Ebktv. 8. § h) pontja értelmében közvetlen hátrányos megkülönböztetésnek minősül az olyan rendelkezés, amelynek eredményeként egy személy, vagy csoport valós vagy vélt egészségi állapota miatt részesül kedvezőtlenebb bánásmódban, mint amelyben más, összehasonlítható helyzetben lévő személy vagy csoport részesül, részesült vagy részesülne.

Az Ebktv. 30. § (1) bekezdés a) pontja szerint az egyenlő bánásmód követelményének megsértését jelenti különösen - a 8. §-ban meghatározott tulajdonság alapján az ügyfélforgalom számára nyitva álló helyiségben, így különösen a vendéglátó-ipari, kereskedelmi, valamint a művelődés és a szórakozás céljára létrehozott intézményekben - megtagadni vagy mellőzni szolgáltatások nyújtását vagy áru forgalmazását.

Az Ebktv. 19. § (1) bekezdése alapján az egyenlő bánásmód követelményének megsértése miatt indított eljárásokban a jogsérelmet szenvedett félnek kell valószínűsítienie, hogy hátrány érte és a jogsértéskor - ténylegesen vagy a jogsértő feltételezése szerint - rendelkezett a 8. §-ban meghatározott valamely tulajdonsággal.

Az Ebktv. 19. § (2) bekezdése szerint az eljárás alá vont félnek a hatósági eljárásban azt kell bizonyítania, hogy a jogsérelmet szenvedett fél vagy a közérdekű igényérvényesítésre jogosult által valószínűsített körülmények nem álltak fenn (a) pont), vagy az egyenlő bánásmód követelményét megtartotta, illetve az adott jogviszony tekintetében nem volt köteles megtartani (b) pont).

Az Ebktv. 7. § (2) bekezdése alapján az olyan magatartás, intézkedés, feltétel, mulasztás, utasítás vagy gyakorlat nem sérti az egyenlő bánásmód követelményét,

a) amely a hátrányt szenvedő fél alapvető jogát másik alapvető jog érvényesülése érdekében, elkerülhetetlen esetben korlátozza, feltéve, hogy a korlátozás a cél elérésére alkalmas és azzal arányos,

b) amelynek az a) pont hatálya alá nem tartozó esetekben tárgyilagos mérlegelés szerint az adott jogviszonnyal közvetlenül összefüggő, észszerű indoka van.

A hatóság a rendelkezésre álló adatok és a felek által tett nyilatkozatok alapján az alábbi tényeket állapította meg:

Az eljárást megalapozó kérelem 2017. november 20-án érkezett meg a hatósághoz, a kérelmező által sérelmezett esemény pedig 2017. szeptember 17-én történt, így a kérelem az Ebktv. 17. §-a alapján határidőben érkezett.

Az Ebktv. 5. § b) pontja alapján az eljárás alá vont gazdasági társaságra mint az Agárdi Gyógy- és Termálfürdő üzemeltetőjére, azaz mint szolgáltatóra kiterjed a törvény személyi hatálya. A kérelmező és az eljárás alá vont szolgáltató között tehát olyan jogviszony állt fenn, amelyben az eljárás alá vont a kérelmezővel szemben köteles volt megtartani az egyenlő bánásmód követelményét.

A kérelmező Ebktv. 8. § h) pontja szerinti védett tulajdonsága (egészségi állapota), azaz annak a ténye, hogy az esetében 2012. március 20-án végeleges bélkihelyezésre (sztóma) került sor és 2012. március 21. óta sztómazsákot visel, az általa becsatolt zárójelentés és orvosi igazolás alapján megállapítható volt, így azt a hatóság valószínűsítettnek tekintette. A kérelmező tehát az őt ért hátrány bekövetkezésekor rendelkezett az Ebktv. 8. § h) pontja szerinti védett tulajdonsággal.

Az eljárás során tényként volt megállapítható, hogy 2017. szeptember 17-én a kérelmező élettársával együtt megjelent az eljárás alá vont által üzemeltetett Agárdi Gyógy- és Termálfürdőben. A kérelmező pamut trikóban és fürdőnadrágban tartózkodott a medencetérben, illetve a medencében. Az eljárás alá vont jogi képviselője a tárgyaláson kifejtette azon álláspontját, miszerint a kérelmező a fürdőben sztómazsákot, nem pedig sztómadugót használt, 2018. május 28-án a hatóságnak megküldött nyilatkozatában ugyanakkor úgy fogalmazott, hogy a kérelmező sztómazsákot vagy sztómadugót használt. Ezzel kapcsolatban a hatóság figyelemmel volt arra a kérelmezői nyilatkozatra, miszerint a kérelmező fürdőzéshez minden alkalommal – kifejezetten ahhoz ajánlott, nagyobb biztonságot nyújtó – sztómadugót használ. Abból a tényből, hogy a kérelmező a sztómadugó leírását az ügy irataihoz csatolta, szintén arra lehetett következtetni, hogy ezt az eszközt rendszeresen használja. A hatóság figyelemmel volt továbbá arra a kérelmező háziorvosa által tett nyilatkozatra is, hogy egy laikus számára pólón keresztül nem állapítható meg teljes bizonyossággal, hogy egy adott személy, így a kérelmező sztómazsákot vagy sztómadugót visel, illetve viselt. Előzőek alapján a hatóság azt tartotta valószínűbbnek, hogy a kérelmező 2017. szeptember 17-én is sztómadugót használva szeretne volna igénybe venni a fürdő szolgáltatásait. Az előzőekkel kapcsolatban ugyanakkor a hatóság hangsúlyozza, hogy a kérelmező által használt sztómazsák leírása azt tartalmazza, hogy a zsákban beépített szűrő található, illetve minden csomag tartalmaz szűrő lezárókat, amelyek zuhanyozás vagy úszás esetén használhatóak. Vagyis, a kérelmező által használt sztómazsák is biztonsággal használható fürdés, illetve úszás közben. Az eljárás során tényként volt megállapítható az is, hogy a szóban forgó napon - egy másik fürdővendég jelzésére, a marketing-, és értékesítési vezető iránymutatása alapján – a szolgálatban lévő szaunamester és animátor a medence elhagyására, illetve arra szólította fel a kérelmezőt, hogy legfeljebb csak a lábát lógassa bele, valamint felajánlotta neki, hogy a belépőjegy árát visszatérítik. Tekintettel arra, hogy a kérelmező nem emlékezett arra, hogy a szaunamester arra kérte őt, hogy orvosi papírokkal igazolja, hogy a sztómájával fürdőzhet, valamint a szaunamester is csupán azt tudta felidézni, hogy a marketing-, és értékesítési vezető erre kérte, viszont nem emlékezett arra, hogy ténylegesen így tett volna, ezért e kérésnek a kérelmező felé történő elhangzását a hatóság nem tartotta megállapíthatónak. Tényként volt rögzíthető, hogy az előző történések hatására a kérelmező és élettársa elhagyták a fürdő területét. A felek között vitatott volt, hogy a kérelmezőnek végül ténylegesen megtérítették-e a belépőjegyért kifizetett összeget. Ez az ellentmondás – a rendelkezésre álló adatok alapján – nem volt feloldható.

A hatóság végül tényként rögzítette, hogy jelen eljárásban a felek között egyezség nem jött létre.

A hatóság a fent ismertetett tényeket, nyilatkozatokat és a rendelkezésre álló adatokat alapul véve megállapította, hogy a kérelem az alábbiak szerint alapos:

Tárgyi ügyben a hatóságnak azt kellett vizsgálnia, hogy a kérelmezőt érő azon hátrány, hogy őt az eljárás alá vont az általa nyújtott szolgáltatásból kizárta (a kérelmező nem fürdőzhetett az eljárás alá vont által üzemeltetett fürdő medencében), a kérelmező egészségi állapotával mint védett tulajdonságával állt-e összefüggésben, és amennyiben igen, ez a megkülönböztetés észszerűen indokolható-e.

A rendelkezésre álló adatok alapján kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy a kérelmezőtől az eljárás alá vont az egészségi állapota, vagyis az esetében fennálló végleges bélkilyhelyezés (sztóma), illetve az ezzel szükségképpen együtt járó sztómaeszköz viselése miatt tagadta meg az általa nyújtott szolgáltatást. A hátrány és a védett tulajdonság közötti ok-okozati összefüggés megállapítását követően a hatóságnak azt kellett vizsgálnia, hogy a kérelmezőt ért megkülönböztetésnek kimutatható-e az adott jogviszonnyal közvetlenül összefüggő, tárgyilagos mérlegelés szerinti észszerű indoka.

A szolgáltatás megtagadásának okaként az eljárás alá vont egyrészt közegészségügyi-higiéniés szempontokra, másrészt pedig esztétikai szempontokra, vagyis arra hivatkozott, hogy a kérelmező által viselt sztómaeszköz a többi fürdővendég számára jól látható volt. Hivatkozott továbbá arra is, hogy a kérelmező pólóban, azaz utcai ruhában tartózkodott a medencében.

A fenti érvek értékelése során a hatóság abból indult ki, hogy - például az interneten elérhető orvosi és egyéb tájékoztatások alapján - a sztómával élő emberek a napjainkban rendelkezésre álló, szagokat át nem eresztő, könnyen kezelhető, kisméretű, a bőrön jól rögzülő sztómaeszközök, illetve a megfelelő bőrápolási termékek használatával, a szükséges információk és a sztóma mindennapi kezelésében szerzett gyakorlat birtokában lényegében teljes életet élhetnek. Ezen túl, a hatóság figyelembe vette a kérelmező háziorvosának a nyilatkozatát, miszerint a kérelmező tájékozott a sztómaviseléssel kapcsolatban és felelősségteljesen kezeli a sztómazsákját, biztonságosan használja a sztómazsákot, illetve a sztómadugót. A tanú továbbá elmondta azt is, hogy a sztómazsákkal élők esetében javasolt az úszás mint mozgásforma. E nyilatkozat megegyezett az interneten elérhető orvosi és egyéb tájékoztatásokkal, amelyek szintén kifejezetten javasolják a sztómával élő emberek számára a vízben végzett mozgást, illetve az úszást, e személyek esetében is fontos ugyanis a rendszeresen végzett mozgás, ugyanakkor ezek a sporttevékenységek nem terhelik meg a hasi izomzatot, illetve a hasfalat, ami a sztómával élők esetében szintén rendkívül fontos szempont.

Az eljárás alá vontnak az esetlegesen fennálló fertőzésveszélyre vonatkozó érvével kapcsolatban a hatóság visszaüt arra, hogy a kérelmező - nyilatkozata szerint - a fürdözések alkalmával sztómadugót visel, így nagy valószínűséggel a 2017. szeptember 17-i fürdözéskor is így tett. Mindazonáltal a kérelmező által használt sztómazsák leírása azt tartalmazza, hogy a zsákban beépített szűrő található, illetve minden csomag tartalmaz szűrő lezárókat, amelyek zuhanyozás vagy úszás esetén használhatóak. Vagyis a sztómazsákkal is lehetséges biztonságosan úszni, illetve fürdeni. E tényre, továbbá arra a háziorvosi nyilatkozatra tekintettel, hogy a kérelmező felelősségteljesen és biztonságosan használja a sztómaeszközeit,

illetve, hogy egyéb betegségben nem szenved, a hatóság arra a következtetésre jutott, hogy a kérelmező esetében nem állt fenn olyan – a lényegében bármely más fürdővendég esetében fennállónál nagyobb – fertőzésveszély, amelynek a szolgáltatás megtagadásához kellett vezetnie. Nyilvánvaló ugyanis, hogy fertőzési kockázat minden, fürdőbe belépő személy esetében fennáll, hiszen lehetséges, hogy olyan fertőző állapotban van vagy betegségben szenved (például valamilyen intim fertőzés, nem gyógyult influenza), amely kívülről nem látszik és arról nincs tudomása, vagy egyszerűen annak nem tulajdonít jelentőséget vagy e tényt szándékosan figyelmen kívül hagyja. Fentiek alapján pedig a kérelmező esetében fennálló kockázat nem tekinthető a szokásosnál, vagyis a bármely más fürdővendég esetében fennállónál nagyobbaknak.

A hatóság álláspontja szerint továbbá – ahogyan azt a kérelmező háziorvosa is kifejtette – nem vonható párhuzam a székletüket tartani nem tudó pelenkás gyermekek és a kérelmező állapota között. A pelenkás gyermekek ugyanis nem tudják tudatosan és felelősséggel kezelni az esetlegesen bekövetkező székletürítést. A sztómájukat, illetve sztómaeszközöket felelősséggel kezelő, illetve használó személyek – így a kérelmező – azonban a megfelelő és megfelelően alkalmazott eszközzel előre kiszámíthatóan és nagy biztonsággal kontrollálni tudják, hogy ne kerüljön szennyeződés a vízbe, illetve ne távozzanak szagok. A sztóma felelősségteljes kezelésének a fontosságát az egészségügyért felelős államtitkár állásfoglalása is tartalmazta, az eset összes körülménye, illetve a rendelkezésre álló adatok alapján pedig a hatóságban az a meggyőződés alakult ki, hogy a kérelmező megfelelően, biztonságosan és felelősségteljesen kezeli a sztómáját, illetve használja a sztómaeszközöket. A hatóság figyelemmel volt a kérelmező háziorvosának azon nyilatkozatára is, hogy pelenkás gyermekek esetében inkább nem javasolná a közfürdő látogatását, a kérelmező esetében azonban biztonságosnak tartotta azt, vagyis e nyilatkozat alapján a pelenkás gyermekek fürdőzése lényegében nagyobb kockázatot jelent mint a kérelmező általi fürdőhasználat. Előzőekkel kapcsolatban a hatóság rá kíván mutatni arra is, hogy a fürdő házirendjének 12. pontja, valamint az üzemeltetési szabályzatnak a „gyermekrészre” vonatkozó rendelkezései nem támasztják alá az eljárás alá vont jogi képviselőjének, illetve a szaunamesternek azon nyilatkozatát, hogy pelenkás gyermekek csak speciális úszónadrág használatával vehetnék igénybe a fürdő szolgáltatásait (fürdőzhetnének a medencében). A házirend fent hivatkozott pontja szerint ugyanis a „gyermekek a medencéket szükség szerint speciális úszónadrág, vagy úszópelenka és fürdőnadrág együttes használata mellett vehetik igénybe”. Az üzemeltetési szabályzat pedig csupán „speciális pelenka” használatáról rendelkezik. A házirend hivatkozott rendelkezéséből tehát az következik, hogy a medencék úszópelenka és fürdőnadrág együttes használata mellett is igénybe vehetők, az üzemeltetési szabályzat pedig csak speciális pelenka viselését írja elő, így e rendelkezésekből nem vezethető le, hogy pelenkás gyermekek kizárólag a fürdő által árusított, speciális úszónadrágban fürdőzhetnének a medencékben. Az eljárás alá vont tehát az általa a kérelmező esetével analógnak tartott esetben, vagyis a pelenkás gyermekek esetében sem támaszt – a házirendjében, illetve az üzemeltetési szabályzatában – olyan követelményt, hogy kizárólag speciális úszónadrágban látogathatnák a medencéket. Ez utóbbi azt is jelenti, hogy a háziorvos nyilatkozata alapján a fertőzésveszély szempontjából kockázatosabbnak tekinthető esetben, vagyis a pelenkás gyermekek esetében sem támasztja az eljárás alá vont házirendje, illetve üzemeltetési szabályzata feltételként azt, hogy a fürdő medencéi csak speciális úszónadrágban látogathatók.

Fentiek alapján a hatóság az eljárás alá vontnak a közegészségügyi-higiénés szempontokra való hivatkozását, vagyis a kérelmező esetében fennálló fokozott fertőzésveszéllyel kapcsolatos érveit nem tartotta megalapozottnak, így az eljárás alá vont kimentése e tekintetben sikertelen volt.

Az eljárás alá vont azon érvével kapcsolatban, miszerint a kérelmező egészségügyi állapota miatt viselt sztómaeszköz mások által jól észrevehető, feltűnő jelenségnek minősült, illetve, hogy a kérelmező utcai ruhában, azaz pólóban ment be a medencébe, a hatóság megjegyzi, hogy az eljárás alá vont a hatósághoz érkezett első nyilatkozatában a közegészségügyi-higiénés szempontokra nem hivatkozott, kizárólag a fenti érveket adta elő. Ezen érvelés körében az eljárás alá vont az NM rendelet 4. § (1) b) pontjára hivatkozott, miszerint a közfürdőt nem látogathatja feltűnő vagy nagy kiterjedésű kóros elváltozással járó betegségben szenvedő személy.

A hatóság az NM rendelet fenti rendelkezésével kapcsolatban hivatkozik az egészségügyért felelős államtitkár állásfoglalásának azon megállapításra, miszerint egy adott betegség következményeként visszamaradt elváltozással élő személyek esetén - amennyiben e személyek gyógyultnak tekinthetők - az NM rendelet fenti előírása nem alkalmazható. Az állásfoglalás szerint tehát „a sztómazsákkal élő emberek egy részénél egy korábban fennálló betegség után visszamaradt állapotról beszélhetünk, így rájuk szintén nem alkalmazható a fenti előírás”. A kérelmező esetében pedig a rendelkezésre álló orvosi iratok, valamint a háziorvos tanúvallomása alapján megállapítható volt, hogy egy korábban fennállt betegségből visszamaradt állapot miatt használ sztómazsákokat, illetve különböző sztómaeszközöket.

A hatóság álláspontja szerint továbbá az NM rendeletet az Ebktv.-vel összhangban kell értelmezni, figyelemmel arra, hogy a közfürdők mint szolgáltatók az egyenlő bánásmód követelményének megtartására kötelezett jogalanyoknak minősülnek és erre figyelemmel kell megalkotniuk belső szabályzataikat (házirendjüket, üzemeltetési szabályzatukat), valamint megtenniük a fürdővendégekkel kapcsolatos konkrét intézkedéseiket. Az egyenlő bánásmód követelmények a megtartása így a közfürdők esetében is azt jelenti, hogy senkitől sem tagadhatják meg az általuk nyújtott szolgáltatást az adott személy védett tulajdonsága, így egészségi állapota miatt. Amennyiben pedig mégis sor kerülne a szolgáltatás megtagadására (az abból való kizárásra), annak a jogviszony természetével összefüggő, tárgyilagos mérlegelés szerinti észszerű indoknak kell lennie. Ez utóbbi egyúttal azt is jelenti, hogy rendkívül erős érvnek kell szólnia amellet, hogy egy adott személy a közfürdő által nyújtott szolgáltatást ne vehesse igénybe. A hatóság álláspontja szerint egy tenyérnyi vagy nagyobb tenyérnyi méretű, pamut trikó alatt kitüremkedő sztómaeszközt magán viselő emberi test látványa a közfürdő, illetve a társas medencék használatából való kizárás okául nem szolgálhat. A pusztán ezen esztétikai szempont szerint történő kizárás ugyanis az érintett személyek - így a kérelmező - megbélyegzésével járhat, valamint nem segíti a befogadó társadalom létrejöttét és további fejlődését. A hatóság hangsúlyozza, hogy a kérelmező esetében egy mindösszesen tenyérnyi méretű, a hasfalán található kitüremkedés az, ami mások számára esetleg észrevehető volt. Továbbá hivatkozik a kérelmező azon nyilatkozatára, miszerint 2013 óta rendszeresen látogatja az eljárás alá vont által üzemeltetett fürdőt, a panaszolt eset megtörténtekor a „20 vagy 30-ik alkalommal” volt ott és ugyanazon eszköz és ruházat viselése mellett korábban egy alkalommal sem merült fel probléma. A hatóság álláspontja szerint ez a kérelmezői nyilatkozat legalábbis erősen megkérdőjelezi a kérelmező esetében fennálló állapotnak a mások komfortérzetét jelentősen negatív irányba befolyásoló feltűnőségét. A többi fürdővendég komfortérzetének biztosítása felmerülhet szempontként a szolgáltató részéről, a hatóság álláspontja szerint azonban ez semmiképpen sem vezethet olyan intézkedések megtételéhez, amelyek azt célozzák, hogy a többi fürdővendég egyáltalán semmilyen, az átlagostól, illetve megszokottól eltérő elváltozással ne szembesüljön, illetve azzal élő személlyel ne találkozzon a szolgáltatás igénybevétele során. A sztómával élő emberek a társadalom teljes jogú tagjaiként közöttünk élnek mindennapi

életüket, így szükségszerű és - a hatóság álláspontja szerint - egyszersmind kívánatos is, hogy az ép, illetve egészséges emberekkel különböző élethelyzetekben találkozzanak és különböző hétköznapi tevékenységeket együtt végezzenek. **A kérelmező mint élete végéig sztómával élő személy szolgáltatásból való, azon szempont alapján történő kizárása, hogy az általa használt sztómaeszközt – amely mindösszesen egy, a hasfalon található tenyérnyi méretű kitéremkedés – más fürdővendégek láthatják, az eljárás alá vont kimentésének alapjául az előzőekben kifejtettek alapján szintén nem szolgálhat.**

A fentiekkel kapcsolatban a hatóságnak értékelnie kellett az eljárás alá vont azon érvét is, miszerint a kérelmező pólóban tartózkodott a medencében. A hatóságnak ezt az eljárás alá vont kimentése körében annyiban kellett értékelnie, amennyiben a fehér pamut trikó viselése a kérelmező egészségi állapotával összefüggésben állt. A kérelmező ugyanis azért viselt pólót, hogy az általa a fürdőzés során használt sztómaeszközt takarja. Az eljárás alá vont ugyanakkor arra hivatkozott, hogy a vizes, testre feszülő póló, alatta a sztómaeszközzel feltűnő jelenségnek minősült és az utcai ruhában történő fürdőzés a fürdőben egyébként sem megengedett. A házirend 15. pontja értelmében utcai ruhában nem szabad a fürdő szolgáltatásait használni. Ezzel kapcsolatban a hatóság ellentmondásosnak találta az eljárás alá vont érvelését amennyiben a kérelmezőtől megkívánta, hogy az általa használt sztómaeszközt takarja el, ugyanakkor kifogásolta, hogy a kérelmező fürdőzés közben pólót viselt. Az eljárás alá vont marketing-, és értékesítési vezetője által említett speciális, kimondottan a sztómával élők számára készített fürdőnadrággal kapcsolatban a hatóság rá kíván mutatni arra, hogy arra vonatkozóan, a fürdő egyik belső szabályzata sem tartalmaz rendelkezést, továbbá hangsúlyozza, hogy a kérelmező által panaszolt esemény megtörténtekor a kérelmezőt az eljárás alá vont alkalmazottja nem tájékoztatta arról, hogy amennyiben ilyen nadrágot visel, akkor látogathatja a fürdőt. Az alkalmazott arra kérte a kérelmezőt, hogy a medencét hagyja el (ne menjen be a medencébe, legfeljebb a lábát lógathatja bele), arról azonban nem tett említést, hogy a kérelmező mely, a fürdő által elvárt szempontoknak való megfelelés (például speciális fürdőnadrág vagy az ügyvéd által becsatolt képeken szereplő széles öv viselése) esetén vehetné igénybe a fürdő szolgáltatásait. Előzőeken túl, a hatóság álláspontja szerint jelen esetben különösen nem tekinthető logikusnak a tanúként meghallgatott marketing-, és értékesítési vezető által adott azon magyarázat, miszerint a pamut póló utcai ruházat, mivel nem tekinthető „fürdőzésre alkalmas ruhaneműnek”. Az utcai ruha és a fürdőruha pusztán azon szempont szerinti megkülönböztetése, hogy melyik ruhaneműt milyen célból gyártották, vagyis az, hogy egy pamut pólónak a kérelmező általi viselése - azon túl, hogy a sztómaeszköz körvonalai láthatóak - azért nem lehetséges, mert azt nem kifejezetten fürdőzés céljára gyártották, a hatóság álláspontja szerint nem elfogadható. Egyrészt nélküli - az eljárás alá vont által szintén hangsúlyozott - higiénés szempontoknak való megfelelést, hiszen az eljárás alá vont nem mérlegeli például, hogy az adott pamut pólót a fürdőző csak és kizárólag a fürdő látogatása során viseli, ahogyan azt sem, hogy a kifejezetten fürdőzés céljából gyártott ruhaneműt (fürdőruhát) a medencében való tartózkodást megelőzően hol és hányszor viselte vagy a használatát megelőzően kitisztította-e. Másrészt – ahogyan arra a hatóság a fentiekben is utalt – a kérelmező esetében, amikor az eljárás alá vont azt várta el tőle, hogy az általa használt sztómaeszközt takarja el, a házirend fenti szabályának mérlegelés nélküli, a szolgáltatás teljes megtagadásához vezető alkalmazása ugyanacsak nem fogadható el.

A hatóság végül röviden utalni kíván a Székesfehérvári Járási Hivatal Népegészségügyi Osztályának a tájékoztatására, amelyre az eljárás alá vont az általa megtett intézkedések igazolásaként hivatkozott. A tájékoztató levél egyrészt tartalmazza, hogy az a tény, hogy a fürdőzni kívánó személy sztómazacsokot visel, közegészségügyi szempontból még nem

feltétlenül indokolja a közfürdő igénybevételéből való kizárást, tekintettel arra, hogy léteznek olyan sztómazáró-sapkák, amelyeket, ha a beteg felhelyez, hermetikusan lezárják a sztómányílást. Az előzőekben kifejtettek alapján, tekintettel arra, hogy a kérelmező e szempontoknak megfelelő eszközt viselt a fürdő látogatásakor, illetve a medencében, amely eszközt biztonságosan és felelősségteljesen használ, a Népegészségügyi Osztály ezen érve kifejezetten a hatóság álláspontját támasztja alá. A tájékoztató levél továbbá hivatkozott az NM rendelet 4. § (1) bekezdésében található azon rendelkezésekre, miszerint a szolgáltatás lázas, fertőző betegség fennállása, illetve ittas bódult állapot esetén megtagadható. Ezzel kapcsolatban a hatóság arra kíván röviden utalni, hogy ezen állapotok, illetve tényezők fennállása alapvetően a sztómás állapottal összefüggésben nem álló, attól független, a fürdő, illetve a medencék látogatásából való önmagában is megálló kizáró okként merülhet fel. A tájékoztató levél végül hivatkozott a kóros elváltozás feltűnéséről szóló jogszabályi fordulatra, amellyel kapcsolatban a hatóság egyrészt visszautal a kérelmező esetében felmerült esztétikai szemponttal összefüggésben korábban kifejtettekre. Másrészt pedig megjegyzi, hogy a tájékoztató levél nem részletezi, hogy pontosan mi minősül fürdőruhának, mit ért az alatt, hogy a sztómaeszköz „jól látható” (például „jól látható”-e az eszköz egy fehér trikó alatt) és nem részletezi azt az esetet sem, amikor egy sztómaeszközzel fürdőzni kívánó személy eltakarja az eszközt, ezt azonban egy pamut pólóval teszi.

Összegezve a fentieket, a hatóság nem fogadta el kimentésként az eljárás alá vont által hivatkozott közegészségügyi-higiénés, illetve esztétikai jellegű érveket, az eljárás alá vont kimentése tehát sikertelen volt. E körben a hatóság különös figyelemmel volt arra, hogy a panaszban szereplő napon az eljárás alá vont a kérelmezőtől teljesen és az egyéni szempontok mérlegelése nélkül tagadta meg az általa igénybe venni kívánt szolgáltatást. A hatóság álláspontja szerint a szolgáltatásból való kizárás teljes volt, ezen nem változtat az eljárás alá vont alkalmazottjának azon felajánlása, hogy a kérelmező az alsó végtagjait beelölógathatja a medencébe, egy fürdő szolgáltatásainak az igénybevétele, az ott megélni kívánt élmény ugyanis nyilvánvalóan nem ezt jelenti. A szolgáltatás megtagadása továbbá az egyéni szempontok mérlegelése nélkül történt, az eljárás alá vont alkalmazottja ugyanis nem érdeklődött a kérelmező tényleges állapotáról és az általa használt sztómaeszköz milyensége, biztonságossága felől, ezzel kapcsolatban ismereteket nem szerzett. Ezt támasztotta alá az eljárás alá vont jogi képviselőjének azon nyilatkozata is, miszerint a kérelmező házi orvosának a hatóság előtti eljárásban történő tanúkénti meghallgatásáig a szolgáltatónak nem volt semmilyen információja arra nézve, hogy a kérelmező fertőzésveszély nélkül használhatja a fürdőt. Az eljárás alá vont az adott helyzetben nem mérlegelte azt sem, hogy a kérelmező esetében hogyan alkalmazandó a házirendnek az utcai ruha viselésére vonatkozó szabálya, különös tekintettel arra, hogy a kérelmezőtől a sztómaeszköz eltakarását várta el. Amennyiben pedig arra a következtetésre jutott, hogy még egy kizárólag fürdőzésre használt pamut trikó is „utcai ruházat” és ezért a fürdőben még a kérelmező esetében fennálló állapot esetén sem viselhető, erről a kérelmezőt nem tájékoztatta és nem közölte vele azt sem, hogy ha az eljárás alá vont által megfelelőnek tartott speciális fürdőnadrágot vagy - az ügyvéd által az eljárás során először a 2018. május 28-án a hatóságnak megküldött nyilatkozatában említett - magas derekú, széles övet viseli, akkor igénybe veheti a fürdő szolgáltatásait.

Előzőek alapján a hatóság megállapította, hogy az eljárás alá vont a kérelmezővel szemben egészségi állapota miatt megsértette az egyenlő bánásmód követelményét azzal, hogy tőle az eljárás alá vont által üzemeltett fürdő szolgáltatásának nyújtását teljesen és az egyéni szempontok mérlegelése nélkül megtagadta. Az eljárás alá vont ezzel a kérelmezővel szemben az Ebktv. 8. § h) pontja szerinti közvetlen hátrányos

megkülönböztetést alkalmazott. A hatóság ezért a rendelkező részben foglaltak szerint határozott.

A hatóság az eljárás alá vonttal szemben az egyenlő bánásmód követelményének megsértése miatt alkalmazott szankció megállapítása során az alábbiakat vette figyelembe:

A jogkövetkezmények megállapítása során a hatóság tekintettel volt az eset összes körülményére, különös tekintettel arra, hogy a kérelmezőtől a panaszban szereplő napon az eljárás alá vont teljesen és az egyéni szempontok mérlegelése nélkül tagadta meg a szolgáltatás nyújtását. A speciális és a generális prevenció okán a hatóság elengedhetetlenül szükségesnek tartotta, hogy megtiltsa a jogsértő magatartás jövőbeni tanúsítását (Ebktv. 17/A. § (1) bekezdés b) pont). E körben a hatóság az eljárás alá vont számára a jövőre vonatkozóan hangsúlyozza az empátikus hozzáállás és az egyéni esetek, illetve élethelyzetek mérlegelésének a fontosságát. Előzőeken túl, szintén a jövőbeni hasonló esetek megakadályozása érdekében, a hatóság a jogerős határozatának 30 napra történő közzétételét rendelte el az eljárás alá vont és a hatóság honlapján (Ebktv. 17/A. § (1) bekezdés c) pont). Ez utóbbit a hatóság különösen fontosnak tartotta a befogadó társadalom erősítése okán is, így különösen azért, hogy ezáltal is felhívja a figyelmet a sztómával élő személyek helyzetére, így arra, hogy ebben az állapotban az orvosi, illetve a sztómás nővér által adott utasítások betartása mellett, a sztómaeszközök megfelelő kezelésével és a higiénés szempontok betartásával teljes élet élhető, amit nem ronthatnak le az ezen állapottal kapcsolatos előfeltételek. A bírság kiszabását (Ebktv. 17/A. § (1) bekezdés d) pont) a hatóság a jogsértés súlyára tekintettel, valamint azért tartotta indokoltnak, mert a 2018. március 27-én tartott tárgyalást követően az eljárás alá vont – bár a hatóságot a szolgáltató jogi képviselője ennek az ellenkezőjéről tájékoztatta – végül semmilyen módon sem törekedett a kérelmezővel való megegyezésre, így a kérelmezőt és a más, sztómával élő személyeket is érintő probléma megoldására.

Határozatomat az Ebktv. 14. § (1) bekezdés a) pontjában biztosított hatáskörömben eljárva hoztam meg.

A határozat elleni fellebbezést az Ebktv. 17/B. § (1) bekezdése zárja ki. A jogorvoslatról szóló tájékoztatást a *közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. CXL. törvény (Ket.)* 96. §, a 100. § (2), illetve 109. § (1) bekezdés a) pontja, továbbá a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (Kpr.) 12. § (2) bekezdésének a) pontja, a 13. § (11) bekezdése, a 27. § (1) bekezdése, 77. § (2) bekezdése, továbbá a 39. § (1) bekezdése alapján állapítottam meg.

Budapest, 2018. június 4.

Dr. Honecz Ágnes
elnök

A határozatról értesül:

1. kérelmező
2. eljárás alá vont képviselője
3. Gazdasági és Ellátási Főosztály
4. Jogi főreferens
5. Irattár